

**СЪВРЕМЕЕН
ЛЮБОВЕН РОМАН**

МИЛЕНА КРУМОВА

ТЮРКОАЗ

Блъскаха се вълните, бяха полудели през август. Самохвално се перчеха и ревяха. Хаотично се надигаха и спускаха и като че ли нямаше никаква логика в игрите им. Но това беше само на пръв поглед. Иначе стихията им притежаваше странен, но въздействащ ред. Сливаха се тюркоазените сили, завъртаха се и в един момент се пръсваха наоколо, превръщайки се в бяла пяна. Синьото и зеленото се сливаха мощно, за да изобразят магията на морето. Разбъркваха се, преливаха едно в друго, после се надигаха гордо, сякаш да покажат колко са велики заедно, а накрая грохотно се удряха в безизразна уморена белота. Бялото беше финала и раздялата, а тюркоазеното беше началото на истинския живот. Произведение на изкуството, създадено от ненадминат художник с усет към вечното.

Брегът беше мъдър, като старец. Тих и самотен. Той търпеливо чакаше тези вълни. Обичаше ги, затова понасяше непослушанието им и спокойно ги посрещаше и поглъщаше. Пясъкът беше мек и ситен, доставяше удоволствие да го пипаш, да стъпваш с уморените си стъпала по него и да го усещаш жив.

Вечер беше и лекият сумрак придаваше допълнителна тайнственост на плажа, въпреки стенещите гларуси, караци се за подхвърлена плячка. Имаше свежест и усещане за безкрайност. Гледайки бледия хоризонт и щурите вълни в далечина, можеха да се доловят хармонията и силата на необятното. Колкото по-голямо, толкова по-любопитно. Колкото по-далече, толкова по-целестремено. Пространство, което вдъхновява и ражда мечти.

Яна чакаше, седнала на плажа в пясъка. Прехвърляше песъчинките от ръка в ръка и се наслаждаваше на безкрая пред нея. Радваше се на картината. Обичаше своя роден град Варна, най-вече заради морето. Много ѝ липсваше то сега в София. Но като художник, скоро завършил Художествената академия, умееше да запечатва представи, после да ги претворява на лист хартия, глина или платно. Много се вълнуваше от природата и тя ѝ влияеше някой път отрезвяващо, друг път – опияняващо.

Загледана в тюркоазената мълния сега, си спомни един сън, който често се повтаряше. Дали заради липсата на морето в ежедневието ѝ, не знаеше, но винаги се

будеше все в един и същи момент. Сънуваше, че плува, вълните я побутват и напътстват все по-навътре и по-навътре. После тя се стряскаше, виждайки далече брега. Около нея започваха да плуват всичките ѝ бивши интимни приятели. Усмиваха ѝ се, но никой не искаше да ѝ помогне в паниката. Тя се давеше, вълните я покриваха, тя викаше за помощ, но си оставаше сама в тази битка. В най-силния момент на отчаяние, поемайки глътка въздух и потъвайки безнадеждно, една ръка я хващаше и я извеждаше на повърхността. Тя искаше да види лицето, но не ѝ се удаваше, картината ѝ беше размазана и се проясняваше само когато се взираше в очите на спасителя си. Синьо-зелени, тюркоазени. И после сънят ѝ приключваше, тя се будеше запъхтяна и уплашена.

Този сън я навестяваше отново и отново. Нещо ѝ говореше, но тя не можеше да си го обясни. Сега също се опитваше да намери отговор, но мисълта ѝ се губеше във вълните и крясъците на гларусите. Морето поглъщаше мислите ѝ и ги пращаше нанякъде.

– Здравей! – каза младежът внезапно изкочил иззад гърба ѝ и прегръщайки я, добави: – Колко хубаво, че пак си тук! Много ли ме чака? Аз май леко закъснях?

– О! Здравей! Не, не си закъснял, все пак имах нужда да погледам това! – изговори бързо Яна, посочвайки морето.

– Красиво е, нали? Липсва лити, откакто си в София?

– Не можеш да си представиш колко! Но там има планина, да не забравяме! Не може всичкото добро на едно. Пълно щастие?... Не!

– Значи си свикнала окончателно. Ами, ако искаш да поседим тук, пък после ще се насочим към близкия ресторант? Какво ще кажеш? – попита младежът.

– Да, на мен тук ми е добре. Помириши въздуха! Изумително, нали?!

– Разбира се – леко отегчено отвърна младежът, после добави с бавен тон, – обаче ние трябва да обсъдим една деликатна ситуация в нашите отношения... – наведе леко глава и с неувереност и малко страх продължи – Ти знаеш, че сме заедно и се забавляваме добре, когато ти си тук. Но за жалост, ти често не си тук. Това взе да ме притеснява... Тъй като усещам, че нашите приключения не са сериозни, ние май запълваме времето си просто един с друг... Това не е връзка, ти как мислиш?

– И какво от това? Човек трябва да се забавлява, не сме скучни старци и си живеем добре по модерному. Така са връзките в наше време, пътуваме, местим се, откриваме нови неща. Това е част от играта. Не ти ли се играе вече? Омръзна ли ти? – леко объркана беше Яна.

– Игра ли го наричаш? – озадачен се обърна младежът към Яна.

– Е, не е ли добре да го наричаме така? Все пак хубаво е, когато сме заедно, скуката не ни убива... Имаме чувство за хумор и го използваме по предназначение – обясняваше Яна, но същевременно забеляза неговото недоумение, затова го запита загрижено: – Ти какво се сдуха сега? Какви ми ги говориш? Има ли нещо, което трябва да знам?

– Да. Аз мисля, че нашата връзка не е сериозна. Носим се по повърхността. Виждаме се на два месеца веднъж, но това е крайно недостатъчно. Аз имам нужда от нещо друго. Искам момиче до мен, всеки ден, тук и сега. Докато ти си някъде, аз приемам някаква смешна роля на абсурдно чакащ нещо неопределено... После се появяваш като гръм от ясно небе... Вчера си пристигнала, но не ми се обади до днес. Аз мислех да работя днес, но отмених

всичките си ангажименти. Никога не знам къде си, с кого си. Изненадваща си и това ме уморява и напруга.

– До скоро няхахме такива проблеми, защо сега?... Има ли друга? Нали искаш да сме честни един към друг? Сподели ми!

– Още не знам с точност, но може би. И аз съм объркан и не мога да преценя ситуацията, но разбрах, че с теб май нямаме бъдеще. Купонясваме идеално, привличаш ме, но дотам... А мисля, че трябва да бъде различно. Някаква предвидимост не е излишна. Връзката не се изчерпва само със забавлението, искам повече.

– Аз пък смятах, че ни е прекрасно да се виждаме рядко и по този начин да не си омръзваме... Вечен празник! На мен това ми допадаше. Жалко, че ти вече си на друго мнение.

Помълчаха и двамата, бяха се загубили в странната ситуация. Усещаха, че моментът на е дошъл неусетно. От две години бяха заедно, но това заедно не беше постоянно. Всеки живееше своя живот, своите приятелства. На различни места, далече един от друг. И двамата, имайки предвид тези обстоятелства, знаеха, че връзката им е обречена, но няхаха

представа кога ще дойде финалът. Беше им забавно да обикалят нощните заведения, да се смеят и танцуват цяла нощ. Да се целуват, прегръщат, любят, където им хареса.

– Аз мисля, че беше чудесно да сме заедно, но времето напредва, вече не сме тийнейджъри, нали? – освежи обстановката младежът. – Пораснахме, ако не си забелязала, игрите не са за нас. Или поне за мен. Искаш ли да отиваме към ресторанта, да хапнем?

– Като за последно, а? Прощална вечеря! Ама няма да се сърдим, страдаме или хленчим, нали! Приятели докрай! – със скок се изправи Яна, като не забрави да се усмихне хитро и шеговито, типично в нейн стил.

– Както казах, вече сме големи, не правим така! – гордо отвърна младежът.

Тръгнаха към заведението. Влязоха, вътре имаше приятна, нежна музика. Вятърът си играеше с косите на Яна, но това не ѝ пречеше да го обича. Морето, хората, вятърът и музиката помагаха на разговора им. Лятото е приказливо и очарователно. Последната им среща се случваше сега. Разделяха се, но знаеха точно защо. Яснотата в трудни ситуации винаги ликвидира последствията от тях. Истината може да създава комфорт, зависи от момента, в

който тя се появява. Зависи и от това как се тълкува. И двамата проявяваха достатъчно съобразителност. Явно сега беше точният момент за приключване на връзката. Затова Яна се осмели да поиска анализ на събитията и характера ѝ:

– Аз разбрах твоята посока оттук нататък. Но кажи ми честно, разбира се, аз с какво те привличах?

– О, с много неща! Жизнерадостта ти най-вече, усмивката, приключенският ти дух. Ти си очарователна, когато те видях за първи път си помислих, че си от друг свят. Изглеждаше ми различна, нищо обичайно нямаше в теб. То и сега си е така. Ти винаги ще омагьосваш другите. Притежаваш една такава тайна сила. Притегателна. И си вдъхновяваща. Твоето „хайде, да го направим“ е изумително. Караш хората около тебе да правят невъзможни неща. Увеличаш ги, взривяваш ги.

– Благодаря ти, звучи приятно! Ласкаеш ме, нали?

– Не, напълно съм откровен! Наистина си явление. И мисля, че винаги ще си за някого нещо изключително. Просто моето време изтече.

– Добре, добре. Хайде, без повече комплименти... Кажи с какво отблъсквам? Нали все пак късаме, значи нещо не е наред и то в мен, не само в теб?

– Мисля, че енергията ти не позволява да се взираш в другия. Ти си вихрушка и като такава, не ти отива съпричастността и съчувствието. Непостоянна си. Днес искаш едно, после нещо друго. Хиляди неща преследваш и не може никой да те догони. Каза, че ще си отвориш магазин за подаръци и сувенири, и го направи. Каза, че ще заминеш и ще живееш в София, и го направи. Преследваш си целите докрай, но забравяш хората до теб. Аз всъщност се почувствах изоставен и маловажен.

– Извинявай, не съм забелязала! Дано да не си се чувствал зле! Просто имах амбиции и наистина трябваше да вървя напред. Съжалявам, че ти си ги усещал тези неща различно. Имам много идеи и ако не ги реализирам, ще се почувствам загубена... Да, прав си. Забравям за чувствата у другите, но защото знам какво искам... Ще трябва да помисля над това в бъдеще. Може да се променя, бавно, анализирайки отношенията си. Да пием за по-доброто бъдеще! Наздраве! – Яна вдигна чашата и с известна приповдигнатост и ентузиазъм я чукна в тази

на вече бившия си приятел.

По-късно се прибра в дома на родителите си. Почивка. След този ден, малко спокойствие и време за обмисляне на новината. Нямаше си приятел, но имаше чуждата гледна точка. До този момент не си даваше сметка, че другият също е важен. Във всичките ѝ връзки тя беше постоянна в едно – своите желания и стремежи, идеалния егоизъм, който поддържа човек в добро състояние на духа. Безнадеждният хедонизъм, водещ до хаос в личния живот, но умело заблуждаващ съзнанието.

Нова посока ѝ трябваше, това показаха самоанализите ѝ. Имаше опит и той говореше за болезнена нужда от промяна, пренасочване на енергията, мисълта, действията. Дотук все едно, че беше в бласто. Мътната вода я носеше и симулираше движение. Но всичко беше статично. Досега не беше разбрала и не искаше да разбере, че има някаква дистанция между нея и партньорите ѝ. Сега последната ѝ връзка ѝ го натърти болезнено. Не че страдаше, не ставаше въпрос за сълзи, тя никога не плачеше, особено за раздели. Приемаше ги като нещо твърде необходимо, за да движи развитието. Но новият път, който

й се отвори и който ѝ говореше непонятни неща за бъдещето, я притесни или по-точно отвори нова страница – изненадващо провокативна в нейния живот. Как да се промени, когато си харесваше всичко, приятели, отношения, света, вселената. Беше забавно и приключенско, а сега трябваше да се замисли в дълбочина.

Внезапно вратата на стаята ѝ се отвори. Майка ѝ се приближи, забеляза настроението ѝ, затова седна бавно до нея на леглото и загрижено я попита:

– Спиш ли, Яна? Как си?

– Ами, не! – стъписа се Яна. – Всъщност си мислех някакви работи.

– За какво си мислеше! Та ти днес пристигна, кога ти остана време и да мислиш?... Да не би гаджето ти да ти създаде проблем?

– А, не бих го нарекла така? Разделихме се – внезапно си призна, без да драматизира, сякаш нещо дългоочаквано се беше случило.

– Ау! Ами сега?... Заболя ли те? Много ли се разочарова? – покровитетелски започна майката и продължи в същия тон: – Значи имаш нужда от разговор!... Хайде да си поговорим, както някога, помниш ли?

– Кога?... Какво имаш предвид?... Моля те, само не драматизирай! Всъщност нищо

важно не се е случило, просто си поговорихме и разбрах, че той не се е чувствал добре с нашите спорадични срещи, май съм го пренебрегвала болезнено!

– Е, че как! Това ми е много познато! И в гимназията беше така! Стефан ти се обиди, Ради те нарече егоист, а Ясен побесня, когато отиде на купон, без да отмениш срещата си с него – с известна ирония майката обобщи и припомни не толкова приятни ученически случки.

– Боже, нима ги помниш! От толкова години!... И всичко ти е прясно в паметта, а аз съм забравила тези подробности! – шокирана от кратките факти, Яна се изправи и седна вече на леглото до майка си.

Явно възрастната жена също имаше информация и то достойна за анализ, която да помогне за изясняване на ситуацията от деня:

– Ами, как да не ги помня! Ти замина да учиш в Художествената академия и всичко тук ти беше безразлично и излишно. Но аз тези момчета ги срещам от време на време и виждам в очите им неудобството, което ти им създаде. Те също са загърбили много от болката си, но все пак, не е за пренебрегване

фактът, че те ме питат за теб, интересуват се от живота ти. Явно си оставила някакви трайни следи в душите им и те още им напомнят нещо.

– Не мога да повярвам! Какво излиза, че аз съм нарцистична и жестока, осъдена да греша по един и същи начин?

– Само докато не го установиш като проблем. После е лесно. Вече си на тридесет и две години и е редно да помислиш за сериозна връзка!

– Мамо, моля те! Почваш да ми пълниш главата с глупости! Притискаш ли ме?

– Аз ни най-малко не бих ти желала злото! Напълно добронамерена съм. Всички майки са загрижени за децата си и тяхното бъдеще. Мисля, че е време да помислиш сериозно върху връзките си и да ги сведеш до една – истинската.

– Добре звучи „истинската“! Когато я намеря, първо на теб ще кажа, обещавам! Обаче на мен ми се живее така. Искам да си сбъдвам мечтите сама. Мога го. И не мечтая да се обричам на някого, да се съобразявам с неговата воля, да се влияя от него и се спирам. Имам още идеи. Искам да се забавлявам, не – подчинявам. Да вървя напред, не означава да се спирам често и да се допитвам за нечий чувства. Това е загуба

на време и емоции, устрем. Не мога сега да се забавям, по-добре да се забавлявам и успявам.

– Една сериозна връзка не означава забавяне, а синхронизация. Забавното в това е, че ти искаш да си с този човек. Той притежава нещо подобно на твоя устрем, така той те ускорява, върви до теб уверено и те подкрепя. Две става повече от едно... Ние с баща ти затова сме заедно. Имаме много общо в характера си и вървим с еднакви скорости, допълваме се и си помагаме.

– Вие сте съвършени! Сега няма такова съвършенство, аз няма да го открия! – тъжно и дълбоко замислено Яна наведе глава като малко дете.

– Не сме съвършени, просто се намерихме! И ти ще намериш твоя човек! Но ми обещавай да търсиш! Не се отчайвай и слушай! Той ще ти се разкрие, ти ще го познаеш! Моля те, само бъди отворена за другите, има ги и тях. Чуй ги, забележи ги и ги смятай за важни. Само така ще го разпознаеш. Излез от себе си. Затворила си се там вътре и си изградила една прекрасна хармония, но тя ти помага в едно и пречи за друго. Огледай се, светът е страхотен и има невероятно приятни хора, те те очакват! – нежно прегърна майката

детето си и после добави тихо и с лека шега: – Хайде, заспивай, утре пак ще си говорим и не забравяй да сънуваш, понякога сънищата също дават отговори...

Послуша майка си. Но дълго си мислеше за различни неща и случки. Кръстосваше из времето и търсеше обяснение на ситуации и реакции. После се загуби някъде в детството си, в игрите на криеница, гоненица, дама... приятелките ѝ, приятелите ѝ...заспа.

Сънуваше, че се смее истински, от сърце. Приятелите ѝ бяха около нея. И те се смееха. Бяха шумна компания. Пречеха на хората на плажа. Те искаха спокойствие, но не можеха да го получат точно сега.

Изведнъж всички се изправиха, Яна им отправи предизвикателство: Кой ще бъде най-бързият плувец? Тя беше твърде самоуверена. Беше тренирала толкова години, че не се страхуваше от състезания и внезапни провокации. Хукна първа към водата, смеейки се с цялото си същество. Но беше следвана от десетина други кандидати за първото място. Смехът ѝ ги запленяваше и те я гонеха, впрегнаха всичките си сили.

Вълните им пречеха, обливаха, заливаха и отклоняваха. Но всички плуваха доста добре.

Приличаха на ято делфини, увлечени от любимата им синева, наслаждаващи се на свободата и слънцето. Всички бяха гъвкави и плавно се надигаха и гмуркаха отново под вода. Прелест и морска хармония.

След минути вече картината беше друга. Състезателите взеха да се уморяват. Забавяха темпото. Един по един се предаваха. Останаха само петима. Яна се огледа, опита се да ги разпознае. Кой бяха най-издръжливите от компанията? Пръските от вълните ѝ пречеха да ги види ясно. Трябваше по-внимателно да се вгледа. Направи го и тогава установи, че това не бяха нейните хора. Беше заобиколена само от бившите си гаджета.

Беше шокирана, запитва се „защо“. Как така всичко се промени? Продължи да плува напред с огромната си амбиция, но вече го правеше известна доза страх. Наблюдаваше ги и забеляза, че и те се отказват от съревнованието. Тя щеше да бъде победителят. Всички вече се връщаха към брега.

Яна остана сама. Огледа се, за да възтържествува, но забеляза един непознат да я изпреварва. Нямаше време да мисли

кой е той. Продължи да упорства. След малко се изравниха. Вече бяха уморени, трябваше да спрат, но тя не му знаеше името. Кой беше? Защо беше тук, тя не го беше викала? Той я наблюдаваше спокойно, може би я познаваше, но тя не се сецаше откъде. Беше леко плашещо, тя се разсея и вече силите не ѝ стигаха.

Внезапно рязка болка я обзе. Извика. Замята се във водата. Щеше да се удави, тъй като ѝ се схвана кракът. Безпомощно изскимтя, но никой от приятелите ѝ не беше наблизо. Отчая се, много я болеше. Затова се отдаде на паниката.

В един миг усети силно притегляне и видя, че непознатият плувец я хвана. Тя се почувства на сигурно, успокои се. Взе да диша равномерно и тогава го погледна. Пак беше той. Героят от сънищата ѝ. Позна го по очите му. Бяха тюркоазени, ту – сини, ту – зелени. Тя потъна в тях. И всичко изчезна за миг.

Стресна се и се разбуди.

– Господи, какви неща сънувам!... Ще полудея! Все едно и също!... Какви са тези очи? – наглас изрече объркването си и дълго после не можа да заспи, така че отново се отдаде на хаоса в мислите си.

А хаосът беше умопомрачителен. Море, стихия, приятели и любви от миналото се срещаха, за да търсят истината за пътя, по който Яна вървеше. Минало, настояще и бъдеще се сблъскаха, за да създадат една песимистична картина на реалността. Потискащо настроение, разочарование и много вина, изпълниха момента. Личните ѝ амбиции и устрем донякъде пречеха на връзките ѝ, разстройваха родителите ѝ, създаваха напрежение в живота ѝ. Трябваше ли леко да ги загърби или просто да преосмисли отношението си към света? Светът беше ли се променил, докато тя преследваше мечтите си? Какво беше пропуснала да научи? Някои уроци не беше разбрала. Самоанализът ѝ куцаше. Преследваше целите си и не се питаше за смисъла и ефекта им върху живота ѝ. Хрумването се противопоставяше и не допускаше обосноваването. Идеи, без почва. Уж възрастна, ама приличаше на дете. Искаше нещо, стремеше се към него, накрая го имаше, но не знаеше защо.

Струваше ѝ се, че е попаднала в някакъв объркан лабиринт. Нямахше логика, нямаше идея, само хаос. Нямахше

и минотавър. Нямахте и да се появи, защото това щеше да означава, че има ред, свързан с някакво събитие и провокация. А тук нямаше нищо. И не можеше да си представи какво я очаква. Нещо неопределено я чакаше, но какво ли щеше да е то? „Изненада! Извървя трудния път, но срещна не това, което очакваше!”

Щом беше толкова объркано, значи тя трябваше да си направи план за действие, щом беше разхвърляно, трябваше да се подреди. Нишката на Ариадна. Има проблем, има и решение. Тръгваме бавно и вървим, вървим, докато не открием изхода. Бавно, ще се лутаме, ще се спъваме, но ще вървим. Ще се отчайваме и после надеждата отново ще надделява, за да има продължение, да има развитие. Застоят не е за предпочитане. Той е хаосът, защото заслепява. Разнообразието е „нишката“. Всички се променят, вървят и се променят, усъвършенстват се, стават други. Преминават от един вид в друг, както енергията, която не се губи.

И тя трябваше да тръгне по този път, да търси и намира. Трябваше да преоткрие себе си и да намери път към другите. Трябваше да сложи в ред отношенията си. Само промяната щеше да ѝ даде отговорите, за които копнееше

сега. Обеща си, че ще дава повече шанс на другите, ще се вслушва в техните мисли и желание, ще ги преоткрие. Ще изостави за малко своя устрем и ентузиазъм. Нямахте да го забрави, защото все пак се познаваше, но щеше да го negliжира. Нарече го едно малко приключение – светът на другите хора. Хайде да го опознаем, да ги чуем и преценим! Няма „аз”, има „ти”, „те”.

Реши го, измисли го, планира го. Тогава се успокои и отдаде на съня.

*

След седмица беше в София, трабваше да се срещне с приятелката си Елена, с която имаха общ бизнес - магазин за сувенири. И двете бяха художнички, вдъхновяваха лесно и споделяха идеите си с ентузиазма на малки деца. Допълваха се и имаше хармония в работата им. Изработваха бижута и красиви предмети за бита.

Във Варна Яна купи голямо количество тюркоаз, с идеята изработи гривни. Смяташе, че те ще станат хит и ще се продават доста добре. Дали заради лятото и морските си увлечения, но се усети обсебена от тези

камъни и цвета им. Надяваше се, че те могат да послужат за положителния финансов баланс в магазина.

Побърза да звънне по мобилния си на Елена:

– Муци, здравей!

– О, морска приятелко! Радвам се да те чуя отново! – извика Елена отсреща. – Върна се значи? Не ти ли се стоеше още там?

– Дела ни чакат, Ели! Забрави ли! Едно магазинче ни вика! – смеейки се, отговори Яна.

– Знам, знам! Чака ни, вика ни! И да знаеш, тръгна ни оборота. Продадох много от рамките за снимки, които правихме с теб. Харесаха ги хората. Някои ми казаха, че изглеждат романтично и вдъхновяващо.

– Казах ти, че ще ги харесат! Браво! Много се радвам! Сега нося едни тюркоази, ще направим, ако искаш, гривни. Харесват се от хората, виждам, че ги носят и проучих, че влияят на здравето. Успокояват и вдъхновяват човека, който ги носи.

–Интересно, трябва да ми разкажеш, като се видим. Какво ще кажеш за утре, сутринта? Можеш ли ти да отключиш магазина? А аз към десет ще бъда там.

– Да, ще бъда там и ще започна гривните, за да ги видиш после!.. Чакай само да те питам за сладурчето ми Тити, справи ли се котарачето ми без мен? – загрижено попита Яна.

– О, беше прекрасен! Храних го редовно, смених му тоалетната! Беше в настроение и ме посрещаше весел всеки ден. Той е суперкотарак. Много е внимателен и красив. Откъде го намери толкова бял?

– От приюта. Но е възрастен вече. Трябват му грижи. А! – сепна се Яна. – Като казах грижи, днес трябваше да го вода за ваксина до ветеринарния кабинет!

– Ами, хайде, действай, пък утре ще ми разказваш! И за варненската ти връзка също! – изхихика се Елена и затвори.

– Е, там, няма какво да разказвам, свърши! – с малко болка тихичко добави Яна, но вече беше затворила телефона и се пренасочи към бялата ѝ страст – Тити. – Ела, сладичък мой! Хайде, трябва да тръгваме към лечебницата, мушкай се в кошницата, че губим време!

Този Тити ѝ беше дългогодишен домашен любимец. Като малко коте правеше много щуротии и пакости. Нерядко ѝ

блъскаше саксии, вази, раздираше възглавници. Но Яна му прощаваше и го възпитаваше, а вечер си се гушкаха и тя му разказваше приказки като на малко дете. Много си допаднаха.

Вече остаряваше Тити и трябваше да получава по-сериозни грижи. Имаше стомашни болки, паразити. Така че от известно време Яна зачести посещенията си при ветеринаря.

Закъсняваха за ваксината. А имаше хора пред кабинета, трябваше да изчака. Яна огледа другите домашни любимци – заек, куче, морско свинче. Изглеждаха ѝ скучни, някакси тихи. А Тити все мърдаше нервно в кошницата. Хубавец и разбойник беше той. Не стоеше мирен нито за миг.

Колко любов получаваха тези животинчета, сякаш човешка душа имаха. Радваха стопаните си, даряваха ги с нещо безценно – привързаността. Хората пък от своя страна ги обичаха, говореха им, сърдеха им се от време на време, като че възпитават децата си. Яна се замисли колко сложни са човешките чувства и същевременно колко са чисти и вдъхновяващи, когато става въпрос за домашен любимец. Животинчето се обича лесно, протестира, но не с думи. А думите болят, помнят се задълго и после се преиначават, преразказват многократно, докато се обезличат. Едно

„Обичам те”, казано от някого, не означава нищо искрено и дълговременно. Това може да важи само за един миг, в следващия ще бъде „дразниш ме”, „ядосваш ме”, „подлудяваш ме”, „отчайваш ме”. Думите объркват хората. Лъжат ги, създават им погрешни илюзии, разочароват ги, губят им времето. Карат ги да обмислят неща, които не са реални, просто са изказани. Но после се връщат пак, повтарят ги, задават си въпроси – защо, как, къде, докога. Става сложно, а накрая се оказва и безсмислено, безнадеждно и безутешно.

Колко лесно беше с животинчетата. Те те гледат с мил поглед и този поглед винаги си е мил. Дават ти знак, когато нещо им е неприятно или приятно. Не те подвеждат. Те не говорят, но казват ясно това, което мислят. И най-важното, винаги ти прощават. Човек бърка, но те прощават и се лесно свикват с промените. Съкровища! Толкова различни същества, а винаги разбиращи и търпеливи.

– Добър ден! Котаракът Тити за ваксина! – внезапно излезе от кабинета си ветеринарният лекар, облечен в синьозелена престилка и прекъсна дълбокомислието на Яна.

Тя беше изненадана, защото досега не беше го виждала и не беше особено доверлива към новите хора и подходите им. Но усмивката на доктора беше убедителна и тя се насочи уверено към вратата.

– Приятно ми е аз съм доктор Лазаров, за първи път се виждаме, но се надявам не за последен. В смисъл, че ще ми бъде приятно да лекувам този бял хубавец! – съвсем добронамерено започна лекарят.

Яна го помисли за досадник. Говореше повече от необходимото. Затова се обърна към него по същество.

– Казаха ми, че му е време за ваксина и че даже закъсняваме. Но ще може да я направите, нали?

– Сега първо ще го прегледам, после ще Ви обясня, какво е положението – самоуверено отговори доктор Лазаров.

Погали му козината, погледна му ноктите и зъбите, надникна в ушите му и после запита Яна с какво го храни. Тя му обясни всичко.

– А на колко години е? – запита докторът.

– Десет. Стар ли е? – притеснена запита Яна.

– Зависи. Той е стар, но ако полагате добри грижи, давате му добра храна и редовно

го водите за преглед, може да се удължи животът му с още няколко години. Ваксините също вече са му животоспасяващи. Днес вече често боледуват домашните котки – докторът отново погали котарака по шията, после продължи: – Вие го храните добре, но го наблюдавайте, коремчето му е леко твърдо. Идвайте всеки месец на консултация, за всеки случай.

Яна заподозря някаквинедобросъвестни намерения спрямо нея. Стори ѝ се твърде учтив, предишният лекар не беше толкова мил, не я държеше толкова отговорна за здравето на котката, нито ѝ беше споменал за редовни прегледи. Затова изневиделица го запита:

– Какво се случи с доктор Симов? Той беше нашият лекуващ досега.

– Замина за чужбина. Временно аз ще го замествам. А когато се върне, ще имате право на избор, тъй като тази практика вече е обща. Заедно ще работим тук – леко се усмихна, но и объркано наведе поглед надолу, с което даде вид, че е разбрал последната реплика на Яна като упрек.

– Разбирам. Това е чудесно. Тити ще

си има двама лекуващи и ще има избор. Какво по-хубаво от това? – опита се да разведри обстановката, тъй като се усети леко виновна.

– Добре, сега ще го боцнем. Здрав е, така че ще му се отрази нормално, без странични ефекти. Няма да го боли, не се притеснявайте.

Инжекцията бързо и неусетно се впи в тялото на котарака. И той не разбра, че манипулацията може да е болезнена. Изглеждаше даже спокоен и някак весел. Май се чувстваше добре тук. Предишните пъти не беше точно така. Яна все го прегръщаше и му говореше, за да кротува, а сега си лежеше спокойно и оставаше само да замърка. Хитър котарак.

– Това беше. Всичко е наред, ако видите нещо необичайно в поведението му, веднага ми се обадете. Засега довиждане! Беше ми приятно – учтивият тон на доктора продължаваше.

– Довиждане – едвам процеди Яна, но ѝ се стори неучтиво да изрече само една дума, затова добави. – Много Ви благодаря, доктор Лазаров!

След като излезе, отново си помисли за господарите – думи. Колко много объркват човека. Ето тя сигурно е обидила

нищонеподозиращия лекар. А човекът беше мил и загрижен. Изтълкува поведението му, като плод на лоши и подли намерения, а може би нищо подобно нямаше. Мнителни и зли сме, а домашните любимци със своята тишина и безсловесност знаят и говорят разбираемо и ясно. Затова тихо и с болка промълви: „Думи, думи!“

*

На следващата сутрин Яна имаше задачи. Много. Затова започна ударно събуждането си. Танци с котарака, който беше добре след ваксината. Музика – „Годишните времена“ на Вивалди и много сладко кафе.

– Гладен ли си, сладуране? – попита тя котарака. – Ей сега ще ти сложа любимото! Трябва да ядеш, че си вече дядо Тити!

Похапнаха, потанцуваха и после господарката на дома напусна бързо, че магазинът я очакваше.

Отключи го, но преди да влезе и затвори вратата, забеляза, че витрината не прави добро впечатление и е скучна, затова се загледа внимателно, за да се досети за някакви идеи. Вътре белите възглавнички ѝ се сториха на място, белите рамки за картини, белите лалета от плат, белите и бежовите кукли. Но

нещо липсваше. После като се размисли позадълбочено, реши, че един надпис би се вписал в картината прекрасно. Да, и отгоре на това си нямаха име. Трябваше да го помислят и да го изрисуват отпред с красиви букви, да блестят, да се виждат отдалеч.

После погледът ѝ се привлече от бижутата вътре. Елена беше направила прекрасни плетени гривни от блестящи конци. Уникални ѝ се сториха.

Седна на стола в ателието и извади тюркоазите, които беше купила във Варна. Огледа ги един по един. Имаха нужда от шлифоване, полиране и оформяне. Но това не беше трудно, беше просто предизвикателство. За първи път щеше да работи с такъв камък. Но толкова я омая този цвят, че не можа да се сдържи да не го вземе. Сега трябваше да измисли какво ще прави с него. Гривни, допълнени с конци, огърлици с верижка, обеци, дрехи с тюркоаз, чанти. Започна с гривна. Трябваше да пробва как ще се получи. Оформил първо камъчетата, после ги уплете чевръсто едно за друго, сложи закопчалка и я пробва на ръката си. Стори ѝ се с магически свойства, беше красива и нежна. Порадва ѝ се за кратко, защото вратата на магазина се отвори и влезе някой...